

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Jan van Ginkel

Wolf in midden Drenthe, een buurpraatje (1)

In de loop van oktober komt een nieuw boek op de markt, uitgegeven door Huus van de Taol/ Het Drentse Boek in Beilen. Daarin beschrijf ik een dertigtal belevenissen onder de titel *Snuustern in Drenthe's natuur en cultuur*. Hieronder volgt het eerste deel van mijn avontuur met de wolf. Het 2e deel verschijnt in november, tenzij ik andere inspiratie heb. Daarmee sluit ik dan mijn bestaan als Orvelter columnist af. Maar ik schrijf elders vrolijk verder.

We gaan terug in de tijd, namelijk naar juni 2018. Code rood, de wolf heeft Drenthe bereikt en het lijkt erop dat er zich één zal vestigen in de boswachterij 'Hart van Drenthe'. De wolf is mij tot dan toe voornamelijk bekend van dierentuinen. Echter, eenmaal onderging ik de sensatie een wilde wolf enkele minuten in mijn verrekijker te volgen. Ik was in Oost-Polen, samen met Mieke en Annelies, onze jongste dochter die van 2015-2019 in het oerbos van Bialowieza onderzoek deed. De wolf speelt in haar studie een rol als belangrijke predator die het gedrag van zwijnen, edelherten en reeën min of meer stuurt. Door die sturing vertonen de prooidieren een afwisseling in gedrag, hetgeen de ontwikkeling van het bos ten goede komt. Het was een adembenemend toen het prachtige dier uit de donkere bosrand in het licht trad en op zijn/haar gemakje wat rondneusde in het lange gras van de boorden aan de beek. Doordat Annelies mij niet geloofde, ze dacht dat ik weer eens een grapje maakte, had zij de wolf bijna gemist. Dat zou haar een heel leven lang bijzonder hebben gespeten, mij trouwens ook. In februari 2009 maakte een nieuwslezer op de radio bekend dat er in het oostelijk deel van Duitsland herhaaldelijk wolven werden gesignaleerd. De dieren zouden afkomstig zijn uit Polen en vertoonden de neiging zich steeds westelijker op te houden. In het commentaar daarbij gaf de onvermijdelijke deskundige aan dat binnen afzienbare tijd Nederland zou worden bereikt. En zo geschiedde, en wel binnen tien jaar. De slotzin van het kennersbetoog luidde letterlijk: "Nederland is daar nog niet aan toe." Alsof wij eraan toe moeten zijn; maakt de wolf niet zelf uit waar hij aan toe is? Als de wolf komt is hier blijkbaar prooi genoeg. Ja zegt u nu: "Mijn schapen!"

Speuren naar sporen

Het bericht over de Middendrentse wolf trof mij recht in het hart, de adrenaline gierde door mijn lijf. Ik onderging met enige verbazing hoe anders ik nu door de bossen fietste. Het gevoel dat mij bekreep, valt het beste te vergelijken met de omzichtigheid waarmee ik struin over een heideveld waarvan ik weet dat er adders liggen. Om de kans op een ontmoeting met de wolf zo groot mogelijk te maken, heb ik zo'n beetje alle paden afgespeurd op plekken waar geen wandel- of fietsroutes lopen. Afgespeurd naar sporen: pootafdrukken en keutels. Die kende ik uit mijn zoektochten in het Poolse oerbos van

Bialowieza. Het past een amateur als ik ben om kritisch te zijn op de vondsten, want ja je wilt zo graag.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

De keutels vol haren en botten die ik vind zijn meestal van vossen en, veel kleiner, die van marters. Van dassen vind je ze in keurige kuiltjes, de latrines die hij graaft voor zijn uitwerpselen. Natuurlijk zijn wolvenkeutels veel groter dan die van de vos, maar als je let op de grootte en samenstelling zijn er twijfelgevallen. Maar toch, ik vond eerst op een onmogelijk pad pootprenten. Het is niet voor honderd procent uitgesloten dat die van een heel grote hond zijn, maar dat lijkt mij in dit deel van het bos onwaarschijnlijk want daar komen nauwelijks mensen. Toen trof ik enkele kilometers verder een deels uit elkaar gerukte keutel waarvan ik dacht dat ie echt te groot was voor een vos. In overleg met Staatsbosbeheer is een monster van de stront opgestuurd naar Wageningen. Uit het DNA-onderzoek bleek het toch om een vossenkeutel te gaan. Of had onze wolf een vos opgepeuzeld? Grapje, dat kun je je over de wolf eigenlijk niet veroorloven.

Een buurpraatje

Een mooie bijna zomerse dag in de boswachterij, van het neuzen en speuren naar dieren was ik moe geworden en ik zocht een mooi zitplekje op de stam van een omgevallen boom. Om het bos op mij in te laten werken. De luide roep van zwarte specht, het gesmiespel van staartmeesjes, geritsel van merels op zoek naar wormpjes en verder heerste er stilte. Stilte is een heerlijke vorm van leegte die zich bij mij snel vult met verhalen. Zo kwam het tot een ontmoeting met de wolf en knoopten wij een praatje aan. Ik vertelde de wolf dat de laatste van zijn soort in 1772 Drenthe werd uitgejaagd, na een lange klopjacht waaraan honderden Drenten meededen. “En nu ben ik terug”, reageerde het dier loom, “maar wel in gezelschap van tientallen zelfverklaarde deskundigen. Ja, die hebben zich bij mijn wederkomst al snel gemeld. Zij buitelen over elkaar heen om de bestuurders van advies te dienen. Wie eenmaal een pootafdruk of een hoop stront heeft waargenomen noemt zich een kenner en de deskundige die het hardst roept, krijgt het meeste gehoor en dus gelijk.”

Zo, dit moest de wolf duidelijk van het hart. Die is goed op de hoogte, dacht ik bewonderend. Maar de Middendrentse wolf maakte op mij een mismoedige indruk.

(wordt vervolgd)

Jan van Ginkel